

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 9. S. Wilfridus Romæ absolutus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

unumquemque ex vobis, qui deponere me vult, provo-
 cato, ut mecum illuc eat. Ibi am-
 bo judicium experiamur. Archiepiscopus & Rex dixerunt: vel hoc solo reum se probat, quod Romanorum Judicium nostro anteponat. Volebatque Rex armatorum vi S. Virum ad obediendum cogere, nisi Episcopi in memoriam Principi reduxissent, quod fidem dedisset, eum incolu- mem futurum. Itaque soluto Concilio S. Wilfridus libere ad Ethelredum Merciorum Regem rediit. S. Viri inimici Monachos Riponenses excommunicatos pronunciarunt, & si de populo aliquis illis Monachis carnes signo crucis benedicendas obtulerat, religiose projiciebantur, ac si falsis Diis oblatae fuissent.

Sæcul. VIII.
 A. C. 703.

6.45.

§. IX.

S. Wilfridus Romæ absolutus.

Itaque S. Wilfridus cum quibusdam suorum in Italiam trajecit, & Romam contendit, ubi in conspectum Joannis VI. admittus, flexis genibus petiit, ut Libellum suum reciperet, dicens, non se venisse, ut quemquam accuset, sed ut se contra illos, qui ipsum accusaturi essent, tueretur. Papa & Clerici Romani hospites omni Charitatis officio susceperunt, dumque S. Sedis Responsum expectant, adsunt Legati Berthualdi Archiepiscopi Cantuariensis, afferentes Libellum accusatio-

6.47.

- Sæcul. VIII. fationis contra S. Wilfridum. (*) Cum
 A. C. 703. Papa multos Episcopos & Clericos suos
 ad Synodum convocasset, S. Wilfridus
 6. 48. intravit, & lectus est Libellus supplex ab
 ipso traditus, quo postulabat, ut Decreta
 Agathonis Papæ, Successorumque illius
 Benedicti & Sergii executioni mandarentur.
 In illis statuebatur, ut Episcopatum suum
 Eboracensem, & Monasteria sua in Regnis
 Nordhumbriæ & Mercie servaret. Promittebat,
 de cetero se Archiepiscopum Cantuariensem
 omni veneratione juxta Canones profecuturum.
 6. 49. Hoc Libello perlecto ipse dimittitur, &
 Legati Archiepiscopi Berthualdi intrare
 jubentur, qui Accusationis capita exposuerunt.
 Promisit Concilium, utriusque Partis
 Argumenta accurate examinanda fore.
 6. 50. Tum simul omnes ingredi jubentur,
 stetitque S. Wilfridus cum Presbyteris &

(*) Ex his contra Protestantes probatur, tunc
 in Anglica sicut in omnibus aliis Ecclesiis
 Auctoritatem & Jurisdictionem Summi Pontificis
 receptam. Ubi ergo tunc erant Ecclesie
 Protestantes? Hæc interrogatio, ut supra ex
 Præfatione D. Mosheim vidimus, Homines ab
 Ecclesie Romanæ Communione separatos usque
 adeo perturbat, ut variorum temporum Hæreticos
 in Communionem recipiant.

& Diaconis viæ comitibus ex una parte, Sæcul. VIII.
 & ex adversa Berthualdi Archiepiscopi A. C. 704.
 Legati, qui dixerunt; Wilfridum Episcopum in publico Concilio Decreta Episcopi Cantuariensis, a Sancta Sede super omnes Ecclesias Britanniae positi, contemptui habuisse. Surrexit S. Wilfridus, & venerabili Viri canitie loquentis Auctoritatem commendante dixit: *Cum in Concilio essem, miserunt ad me Episcopum, qui interrogavit, an vellem me Archiepiscopi iudicio submittere. Respondi: necessarium esse, ut prius scirem, quale hoc iudicium sit. Ille iterum; id Archiepiscopum nolle edicere, priusquam datis litteris promissem, me velle morem gerere. Quamquam valde absurdum esset, quod a me petebatur, dixi tamen, obedientem me habiturum Archiepiscopum, in tantum, in quantum ejus iudicium Canonibus, atque Agathonis Papæ & Successorum ejus Conciliis futurum esset consentaneum.*

Audito hoc Responso Concilium Romanum declaravit, Wilfridum Episcopum Canonice Causam dixisse. Mox Episcopi praesentes subridere, Græce loqui, & aliqua inter se conferre, quæ Angli non intelligebant. Tandem dixerunt: *Scitis, Fratres nostri! quod Canones statuunt, illum, qui primum Accusationis articulum non probat, ad probanda alia non esse admittendum. Nihilominus ob Reverentiam*

rentiam

Sæcul. VIII.

A. C. 704.

rentiam Archiepiscopi & Episcopi Wilfridi singulos Articulos examinabimus.

Ita Partes tunc dimissæ; postea vero spatio quatuor Mensium Romani septuaginta Sessiones celebrarunt. In iis S. Wilfridus absolutus, & deinde Acta Concilii elata voce coram populo, ut mos Romanorum ferebat, lecta sunt. Qui S. Wilfridum Agathonis Papæ tempore viderant, eundem jam cognoscebant, & indignantes mirabantur, quod denuo accusaretur. Demum Joannes Papa eum absolutum dimisit ad sua, datisque epistolis ad duos Reges, Etheldredum Merciorum, & Alfridum Northumbrorum in eum modum loquebatur:

c. 51.

monemus Bertbualdum Episcopum Cantuariensem, ut cum Wilfrido Episcopo Synodum congreget, Episcopos quoque Bosam & Joannem vocet, & postquam eos audiverit, causam in suo Concilio, si possit, definiat, si non possit, ad Sacram Sedem remittat, in ampliore Concilio judicanda. Qui venire recusaverit, non solum a Communione Episcoporum, sed etiam omnium Fidelium ejiciatur. Tum Papa duos Reges exhortatur, ut istud Decretum effectui dari curent. Boda in Sedem Eboracensem pro S. Wilfrido, & Joannes in Sedem Hagustaldensem pro Eata, Theodori Archiepiscopi Auctoritate intru-

6. 52.

fuerant.

S. WIL

S. Wilfridus impetrata Sententia sibi ^{Sæcul. VIII.}
 favente, Romæ permanere, & ætate jam ^{A. C. 704.}
 inclinata ab omnibus Mundi negotiis li-
 ber ibi vitam claudere cupiebat, sed Pa-
 pa & totum ejus Concilium in virtute
 obedientiæ, quam promiserat, S. Viro
 præceperunt, ut in Angliam, populorum
 solatium & amicorum gaudium futurus,
 reverteretur. Roma discedens Reliquias,
 pannosque ex Purpura & Serico ad or-
 nandas Ecclesias, asportavit, sed in Gal-
 liam reductum gravis morbus corripuit. ^{6. 53.}
 Igitur cum equi jactationem ultra ferre
 non posset, in lectica Meldas delatus est,
 quo pene ad extrema redactus pervenit.
 Cum ibi quadriduo jacuisset, quin ullum
 alimentum posset capere, apparuit ei S.
 Michael, eique promisit, adhuc annis ^{6. 54.}
 quatuor superstitem futurum. Vera
 nunciasse Angelum, eventus docuit;
 nam post lapsum paucorum dierum S.
 Wilfridus convaluit, & prosperis ventis
 in Angliam appulsus est.

§. X.

S. Adamnanus Abbas.

Sub illud tempus Rex Alfridus S. Adam-
 nanum Presbyterum & Abbatem
 Hyanum, suæ Nationis, id est, Hiberno-
 rum, Legatione fungentem, excepit. Cum
 in Nordhumbria moraretur, nactus est oc-
 casionem observandi Ecclesiæ Anglicanæ

Hist. Eccles. Tom. IX.

Oo. con.